

за кожи, за храна, за добитъкъ и т. н. Той знаеше на пръсти всичкитѣ села отъ окръга, миналъ бѣ презъ всѣка пжтека, знаеше всѣки мостъ, всѣка чешма и всѣки кладенецъ. Имущественото състояние на всѣка селска къща, отношенията имъ, кавгитѣ имъ, родството имъ, сватовщинитѣ имъ — всичко това бѣше така добре познато на чичо Дуро, както му бѣха познати и неговитѣ съдрани дисаги. Покрай това, чичо Дуро бѣше правилъ и нѣкои по-голѣми пжтешествия. Така напримеръ, освенъ окръжния градъ, който той често посѣщаваше, и освенъ по-главнитѣ паланки, той бѣше посетилъ и единъ-два други града, па бѣше стигалъ кракътъ му и до самата София.

Разговорътъ около огнището бѣше станалъ много оживенъ. Говорѣха за единъ чиновникъ, дошълъ по нѣкаква царска работа въ селото, когато всички бѣха взели за лудъ.

— Чудно нѣщо, продума бае Драгойко, така да го гледашъ, да речешъ — нищо нѣма; ама като почне да ти ги нарежда: ни тая, ни оная, като четете въ книга нѣкои соломонии, тогава чакъ видишъ, че е побъркано сиромашкото! А инакъ, добро момче се види; като го оставишъ на мира, а онъ дойде, така, па се загледа, захласне на нѣкъде, па само зѣпа и мълчи! А че е язъкъ — язъкъ: таманъ сега свѣтъ да свѣтува, ама дѣ, нѣщо трѣбва да му е влѣзнало у главата, я нѣкой чървъ, като у метливитѣ овце — кой знае?!..

— Знамъ ли я?.. Не знамъ и я що да речемъ, подзе бае Вълчо; може пъкъ да не е съвсемъ лудо, ама така си е на, малко щуро, каквито си сж повече сегашнитѣ изъ градо. Зеръ не помните лѣтось, кога дохожда единъ да търси нѣкакви камъчета.